

„Mi ez? Azt mondod, írtál egy japán steampunk regényt, amiben vannak mitikus teremtmények, polgári engedetlenség és egy erős női főszereplő. Azt hiszem, miután kiejtetted a szádon azt, hogy »japán steampunk«, mindenről lemaradtam. Ez volt az a két szó, amit már nagyon akartam hallani.”

– PATRICK ROTHFUSS

New York Times *bestseller* szerző

STORMDANCER

v i h a r t á n c o s

A LÓTUSZ HÁBORÚJA

1. KÖNYV

fine
selection

J A Y K R I S T O F F

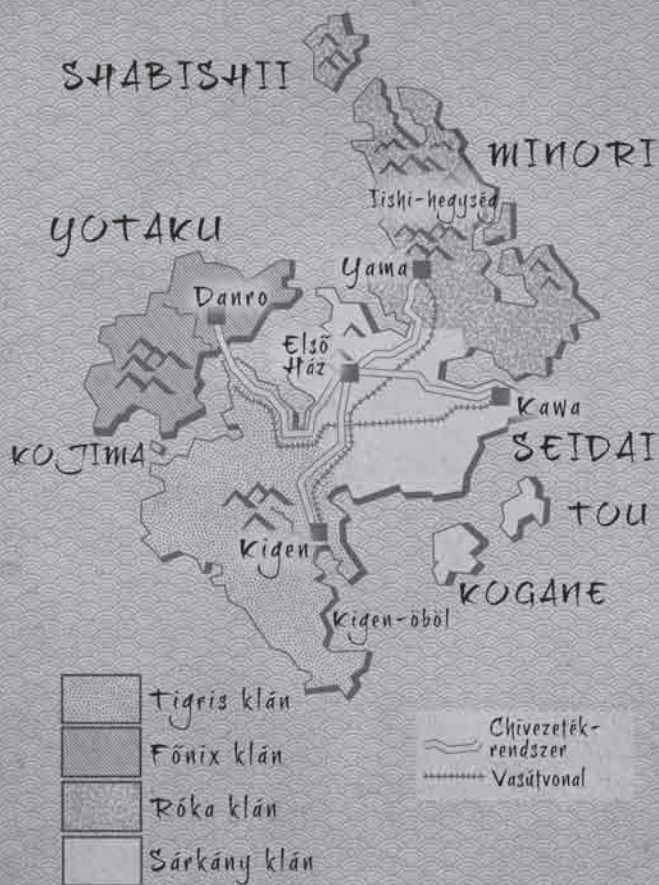
JAY KRISTOFF

STORMDANCER

v i h a r t á n c o s

*Amandának, szerelmemnek,
életem első és egyetlen értelmének*

SHIMA-SZIGETEK

1. RÉSZ

TŰZ

Kezdetben csak az Üresség volt.

Az óriási lehetőség, mielőtt az élet végleg megszűnik.

*A semmibe ketten érkeztek; a fényesség Lord Izanagi, Teremtő és Atya,
Szeretett menyasszonya; a nagyszerű Lady Izanami, a Mindenség Anyja,*

A hitvesi boldogságból nyolc gyermek jött e csodálatos világra:

A Shima-szigetek.

A Tízezer Nap Könyve

1

YUKIKO

A **VAS HARC** **BUNKÓSBOT** épp a feje felé tartott. Yukiko azt kívánta, bárcsak hallgatott volna az apjára.

Ahogy félregurult az ütés elől, fedezéke apró darabokra hullott, az azáleaszirmok illatos hópehelyként hullottak az oni vállára. A lány fölé tornyosuló démon három és fél méter magas volt, hosszú, vashegyű agyarak és fűrészkesztyűk voltak. Úgy büzlött, akár egy frissen kihantolt hulla, keveredve az égő szaru szagával, bőre indigókék volt, szemei pedig, mint holmi temetői gyertyák, kísérteties fénnel világították be az erdőt. Bunkósbotja kétszer olyan hosszú volt, mint Yukiko. Ha eltalálja vele a lányt, ő már soha többé nem nézhet a tengerzöld szemű szamurájra.

– Okos lány – szidta saját magát. – Még ilyenkor is csak a férfiakra tudsz gondolni.

A szörny velőtrázó üvöltése keményen mellbe taszította, a háta mögötti templom romjáról seregnyi megriadt veréb rebbent fel. A fellegeken villám cikázott át, rövid ideig ragyogó fehérbe öltöztetve a

környéket: a végtelen vadont, a bajba került tizenhat éves lányt és a démont, mely épp a koponyáját készült összezúzni.

Yukiko sarkon fordult és rohanni kezdett.

Mindenfelé fák terpeszkedtek, gyökerek és aljnövényzet gőzölgő párája keveredett a rothadó lomb bűzével. Ágak csapódtak az arcába, és szaggatták a ruháját, bőrén esővíz és izzadság csorgott. Megérintette a karját díszítő, rókát ábrázoló tetoválást, s miközben végigsimította annak mind a kilenc farkát, elmormolt egy imát. A nyomában csörtető démon elüvöltötte magát, amikor a lány kicsúszott a karmai közül, gyökerek felett és ágak alatt rohanva, bele a fojtogató hőségbe.

A lány az apjáért kiáltott. Vagy Kasumiért és Akihitoért. Bárkiért.

De senki sem jött.

A szörny tíz arasz hosszúságú kardjával fákat hasított ketté, melyek kidőltek és a lány elé zuhantak. A növények zöld függönyén keresztül egy újabb oni érkezett. Arca halotti maszk volt, ajkait rozsdás vasgyűrűk díszítették. Yukiko oldalra bukott, ahogy az óriási kard elzúgott a feje felett és levágta a copfját. Hosszú fekete hajszálai lebegve hullottak az avarba.

Épp talpra állt, mikor az oni hirtelen megragadta. Rettenetes szorításától a lány feljajdult. Olyan közel volt hozzá, hogy el tudta olvasni a nyakláncába vésett istenkáromló kandzsi jelet, és érezte a testéből áramló forróságot. Ekkor érkezett oda örömteli üvöltéssel az első oni is. Az, amelyik elkapta a lányt, kinyitotta a száját, fogsora között látni lehetett fekete, férges nyelvét.

A lány előhúzta a tantóját, és a tört a démon mancsába szúrta. A tizenöt centiméteres hajtogatott penge a markolatig merült a húsba. Fekete vér fröcsögött a sebből, a lány a bőrén érezte a forróságát. Az oni felbődült, és egy cédrusfához vágta a lányt. Koponyája a fa törzsnek csapódott, ő pedig, mint egy rongybaba, a földre zuhant,

véres kése kihullott a kezéből. Kétségbeesetten próbálta elhessegetni a fojtogató sötétséget.

Ne így.

Az első démon nevetése a céh Piactéren felállított máglyáin égő gyermekek zokogására emlékeztette. Megsebzett társa artikulálatlanul üvöltött, fekete nyelve hátrahúzódott, miközben kivont karddal a lány felé indult, hogy végezzen vele. Fény villant a penge élén, az idő lassan vánszorgott, ahogy a kard feléje zuhant. Yukiko újra az apjára gondolt. Mit meg nem tett volna, ha legalább egyszer azt tette volna, amit az apja mondott neki.

A feje felett hangos dörrenést hallott. Egy fehér alak rontott elő a bozótosból, majd egyenesen az oni hátára vetette magát; borotvaéles karmok, záporozó kék szikrák és csapkodó szárnyak. A démon visítózott, ahogy a szörny a vállába mart, és vértől síkos csőrével méretes húsdarabokat tépett ki a testéből.

Az első oni morogva, nagy ívben, dühösen meglengette furkósbotját. Támadójuk a levegőbe emelkedett, szárnycsapásai nyomán falevelek és hófehér szirmok táncoltak a magasban. A teremtmény végigcsapott tetsubójával a társa vállán, amitől csontszilánkok repkedtek mindenfelé. Az oni gerince úgy zúzódott össze, mintha csak valami sötét, nedves üveg volna. A lény a földre rogyott, utolsó lehelete gőzölgő fekete páraként fröccsent végig Yukiko rémült arcán.

A vad egyensúlyát veszítve ért földet, vérfoltos karmait a földbe mélyesztette.

Az oni társa hullóját bámulta, miközben furkósbotját egyik kezéből a másikba dobálta. Majd hirtelen felüvöltött, felemelte a fegyverét és támadásba lendült. A vad és a démon teste egymásnak csapódott, majd a földre zuhantak, ahol tollak, szirmok és sikolyok elegyében összekapaszkodva küzdöttek.

Yukiko kitörölte a fekete ragacsot a szeméből, és próbált magához térni a rémületéből. Az aljnövényzetben csak elmosódott alakokat látott, sötét foltok piszkolták be a fehér azáleaszirmokat. Csikorgó, fulladozó bugyogást hallott, majd végtelen, üres csönd lett.

A lány a sötétségbe bámult, érezte, ahogy a szeme mögött lüktet egy ér.

A szörny előbukkant az árnyékból, tollait fekete vérpöttyök borították. Leszegett fejjel a lány felé közeledett, torkából morgás tört fel. Yukiko tapogatózva a tantója felé nyúlt. Sár és ázott, rothadó levelek között keresgélte a törét, mikor a látása elhomályosult. A sötétség szélesre tárt karokkal hívogatta, mintha azt ígérte volna, véget vet minden félelmének. Hogy újra a bátyjával lehet. Hogy maga mögött hagyhatja mérgezett égboltú, haldokló szigetét. Hogy végre megpihenhet és alhat, miután egy évtizede rejtegeti, hogy ki és mi ő.

A lány becsukta a szemét, azt kívánta, bárcsak az otthona meleg biztonságában lehetne, befészkelődve a takarója alá, figyelve apja pipájának kékesfekete füstjét a levegőben. A szörny kitérte csőrét és felordított: a hurrikánszerű sikoly elnyelte a fényt és a szép emlékeket.

Teljes sötétség borult rá.

2

HACSIMAN VÁLASZTÁSA

KÉT HÉTTTEL KORÁBBAN egy tikkasztó reggelen Yoritomo-no-miya, a Shima-szigetek Szeii Taisógunja ásisozva lépett elő hálószobájából, és kijelentette, hogy neki kell egy griffmadár.

Idős főudvarmestere, Tora Hideo, mozdulatlaná dermedt. Írócsetje az asztalon fekvő elfogatási parancs felett lebegett. Bal kezében tartott csontpipájából lótuszfüst szállt fel. A ködön keresztül Hideo a gazdjára pillantott. Hét éve volt Yoritomo kormányfője, de még mindig voltak olyan napok, amikor nem tudott kiigazodni a sógunon. Ne vessen, vagy ne nevesse? Ez volt a kérdés.

– Tessék, uram? – kérdezte vakmerőn.

– Jól hallottad. Griffmadár.

– Uram, egy szoborra gondolt? Egy műemlékre, hogy azzal ünnepeljük a dicsőséges Kazumitsu-dinasztia bicentenáriumát?

– Nem. Egy valódira.

Hideo szemöldöke értetlenül a magasba húzódott.

– De, uram... – köszörilte meg a torkát az idős férfi –, a vihar-tigrisek kihaltak.

Piszkos opálszínű fény szűrődött be a fogadószoba magas, üveg-berakásos ajtaján. Lejjebb a palota területén hatalmas kert terült el, fái satnyák és betegesek voltak, annak ellenére, hogy szolgálók hada bajlódott velük nap mint nap. A fátýolszerű zöldből madarak fáradt dala szólt: egy egész csapat veréb gyászos lármája. A madarakat hónapokkal ezelőtt hozták északra a sógun kérésére, szárnyaikat visszavágták, hogy ne tudjanak elrepülni.

Lógott az eső lába, ködfátyol borította a tájat, még nyomasztóbbá téve a tikkasztó hőséget. Ahogy a Kazumitsu-dinasztia kilencedik sógunja méltóságteljesen az erkélyre sétált és lenézett a fővárosra, egy éghajó emelkedett fel Kigen kikötőjéből, hogy megkezdje hosszú útját észak felé. Nyomában fojtogató kékesfekete füst gomolygott.

– A felhőnjárók másképp mondják – jelentette ki.

Hideo felsóhajtott, és óvatosan letette a kalligráfiaecsetet. Pipájából füst szállt a plafon felé; a magas obszidián és gyöngyház kupola a hajdan még tiszta éjszakai égboltra emlékeztetett. A selyemből készült sokutai borzalmasan nehéz volt, több réteg arany és élénk-vörös anyag egymás hátán, szidta is magát, hogy ebben a forróságban ezt a ruhát öltötte magára. Az öregember térde recsegett, miközben felállt. Teleszívta tüdejét a lótusz füstjével, majd hadura háttára emelte a tekintetét.

Az elmúlt hét évben, miután az apja, Kaneda sógun eltávozott, és elnyerte mennyei jutalmát, Yoritomo sokat változott. Ez volt a huszadik nyara: válla széles volt, álla határozott formájú, hosszú, fekete haját a férfiakra jellemző módon felkötve viselte. Tizenhárom éves

korában, ahogy az a tökéletes vérvonalú családoknál szokás volt a Shima-szigeteken, gyönyörű tetoválásokkal díszítették a testét. Jobb karján vad tigris tekeredett, ezzel fejezte ki tiszteletét a klánja őrálatának. Bal karján egy véres lótuszmező felett a birodalmi nap tündöklött, mely azt fejezte ki, hogy ő a Shima Birodalom Négy Trónjának sógunja. A tetovált tigris, melynek körmei olyan élesen karmolták viselője bőrét, mint egy katana éle, mintha az udvarmesterre kacsintott volna. Úgy tűnt, mintha a totemállat egyenesen őt bámulná.

Hideo a kezében tartott pipájára pislantott, majd úgy döntött, ma reggel már eleget szívott belőle.

– Ezek a felhőnjárók a Kitsune klán emberei, nem igaz? – fújta ki a bódító éjkék füstöt. – Bölcs ember sosem bízik a rókákban, nagyuram.

– Tehát te is hallottad a szóbeszédet.

– Semmi nem kerül el a kémeim figyelmét. Szervezetünk az egész sógunátus területét behálózza. – Az öregember szélesre tárta karjait. – Róka, Sárkány, Főnix vagy Tigris... nincs olyan klán, vagy titok, ami...

– Mikor akartál tájékoztatni róla?

Hideo leengedte a karját, tanácstalanul húzta össze a szemöldökét.

– Bocsásson meg, nagyuram. Nem kívántam zaklatni a parasztság babonás sületlenségeivel. Ha minden alkalommal felriasztanám, mikor a kocsmákban és a bordélyokban repülő tigrisek, óriás tengeri kígyók vagy más jókaiok szóba kerülnek...

– Mondd, mit tudsz!

Hosszú csend ereszkedett rájuk, melyet csak a vergődő verebek hangja szakított meg néha. Hideo hallotta, hogy egy szolgáló puha léptekkel a folyosó felé tart, majd egy vascsengőn eljátszott hangsor után tiszta, magas hangon bejelenti, hogy a Daru Órájába léptek.

– Csak képzelődés, nagyuram! – vonta meg a vállát Hideo. – Három napja egy csapat felhőnjáró érkezett a kikötőbe, ők mesélték, hogy a monszun az Iishi-hegység mögött letérítette az útvonaláról az éghajójukat. Néhányan közülük azt állították, hogy amíg azért imádkoztak, hogy Raijin, a Mennydörgés Istene ne égesse hamuvá a járművüket, megpillantották egy arashitora sziluettjét a felhők között.

– Egy arashitorát – ismételte Yoritomo. – Egy vihartigrist, Hideo. Gondolj csak bele!

A főminiszter a fejét rázta.

– A matrózok odavannak a hihetetlen történetekért, uram! Legfőképp azok, akik az ég hullámain szelik. Azoknak, akik a nap minden percében a lótusz füstjét szívják, előbb vagy utóbb meglágyul az agyuk. Én magam hallottam, amikor az egyikük azt mondta, hogy magát Izanagit, a Teremtő Istent látta a felhők között sétálgatni. Mások azt állították, hogy megtalálták a Jomi alvilág bejáratát, melyet Lord Izanagi zárt le egy kősziklával. Ezeket a tébolyult látomásokat is el kellene hinnünk?

– De ez nem látomás, Hideo-szan.

– De uram...

– Megálmodtam – fordult Yoritomo tüzes tekintettel Hideo felé. – Láttam magam, ahogy a villámlások között lovagolok egy arashitorán, tengeren túli harcba vezetve seregeimet a kerek szemű gaijin hordák ellen! Mint a legendás Vihartáncosok. Ezt a látomást a nagy és hatalmas Hacsiman, a Háború Istene küldte nekem.

Hideo eltakart szájjal köhintett.

– Nagyuram, a Mennybéli...

– Kímélj meg ettől!

– ...sógun, a dédapja idejéből származnak az utolsó megbízható vihartigris-észlelések. A lótusz füstje elpusztította őket, ahogy a tengeri

sárkányokat is. A hatalmas yókai vadak örökre eltűntek, visszatértek a szellembirodalomba, ahonnan származnak. – Hideo megsimogatta a szakállát. – Vagy a halottak birodalmába.

A sógun elfordult az ablaktól, majd összefonta maga előtt a karját. A bicepszén domborodó tigristetoválás szemei kristályosan csillogtak, szája néma üvöltést küldött a verejtékben úszó miniszter felé. Hideo a pipáját babrálta.

– El kell kapni az állatot, Hideo-szan – jelentette ki a sógun. – Menj el a Vadászmesteremhez, és add át neki ezt az utasítást: elhozza nekem élve a vihartigris, vagy elküldöm őt és az embereit Lady Izanamihoz, a Halál Anyjához és az ezeregy oni démonhoz, melyek az ő fekete méhéből születtek.

– De uram, a tengerészete... az ön hajói vagy a dicsőséges háborúba mentek, vagy a lótuszfarmokhoz vezényelték őket. A Céh...

– A Céh? Mit tesz a Céh? Ellenszegülnek a sógunjuknak? Hideo-szan, ebben a pillanatban egyetlen akaratot kell figyelembe vennie, mégpedig az enyémet.

A csend úgy fénylett, mint a hóhér pengéje.

– Igenis, nagyuram! Így lesz!

– Jó – bólintott Yoritomo, és újra az ablak felé fordult. – Reggeli előtt még ünnepelni akarok. Küldj be három gésát.

Hideo, amennyire csak öreg dereka engedte, meghajolt; keskeny szakállának hegye a fényes padlót érintette. Tisztes távolságba hátrált sógunjától, megfordult, kisietett a helyiségből, majd becsukta maga mögött az elegánsan díszített rizspapír ajtót. Szandálja gyors ritmusban csattogott a fülemülés parkettán, miközben végigsietett a hálóterem előtt, deszkák nyikorogtak a talpa alatt. A vékony falakat hosszú, vérvörös színű papíramulettel díszítették, vastag, feketével írt óvó mantrákkal kiegészítve. A plafongerendákra

ventilátorokat erősítettek, melyek hiábavaló csatát folytattak a perzelő hőséggel szemben. Minden ajtóbeugróban a Tora klán védelmező állatának szobra derengett; a kami szellemek közül a legfélelmetesebb, egy kimeresztett karmú, óriási szemfogú, hatalmas és büszke tigris.

Minden szobor mellett a sógun személyi őrsége, a Kazumitsu Elitosztag két tagja állt. A samurájok védőöltözete arany jin-haori köntös volt, mely majdnem földig ért, páncélozott kezükben láncfűrész katana nyelét szorították. Az örök olyan rezzenéstelen csendben nézték Hideo távozását, mint a szobrok, melyeknek őrzésére kirendelték őket.

Amint kijutott a királyi szárnyból, Hideo megtörölte ruhája ujjával a homlokát. A levegőben még látszott a csontpipájából szálló kékesfekete füst. A férfi zihált, sétabotjával a padlót kopogtatta. Gyomra megállás nélkül bukfenceket vetett.

– Szóval most meg isteni látomásai vannak – morogta. – Az ég óvjon minket!

3

VÖRÖS SZAKÉ

MASARU A ZSÍROS FÜSTÖN ÁT az előtte fekvő kártyalapokra pislantott. Az osztó félig lehunytt szemhéja mögül nézte, feje körül kékes-fekete füstkígyó gomolygott. Masaru felemelte a pipáját, és nagyot szívott a lótuszdohányból.

– Ne hagyd, hogy a sárkány kormányozza a hajódat, barátom – suttopta Akihito.

Ez egy hagyományos figyelmeztetés volt a lótuszt szívók számára, nehogy borzalmasan rossz döntést hozzanak.

Masaru kifújta a füstöt, őszülő bajuszán keresztül füstindák szálltak felfelé vérvörös szemei előtt. Kortyolt egyet vörös szakéjából, majd felhúzott szemöldökkel barátja felé fordult.

Akihitót a hegyek faragták rideggé, kemény ember volt, mintha tífából lett volna. Szoros fonatba font haja feketére volt festve, de néhol áttűntek szőke hajtincsei. Mellkasán négy, recés szélű sebhely húzódott, egészen a jobb karjáig, keresztülhasítva csodálatosan szép főnixtetoválását. A nagydarab, markáns, viharvert arcú férfi tulajdonképpen jóképű volt, sötét színű, tiszta szeméből biztonság áradt.

– Túl sokat aggódsz – mosolygott Masaru.

Hat férfi üldögélt félkörben a játékkaszinó alacsony asztalánál, ülőalkalmatosságait elhagyott motoros riksákból tépték ki. A rizspapír falakra egzotikus nőket és még egzotikusabb állatokat festettek: kövér pandákat, vad leopárdokat és többféle kihalt teremtményt. Fejük felett halvány fény pislákol. A bár felett egy zenedoboz foglalt helyet: matt szürke bádogból készült, hangszórói rozsdás rézvezetékekkel kapcsolódtak a fő egységhez. Belsejéből a Céh által engedélyezett zene áradt: sakuhacsi fuvola gyengén hullámzó hangja, melyet fából készült ütős hangszerek kísértek. A földszintről egy erőlködő generátort lehetett hallani. A tetőgerendák körül kövér, fekete lótuszlegyek rajzoltak.

Az izzasztó hőségben mindegyik férfi derékig meztelen volt, így látni lehetett számtalan, a szivárvány összes színében pompázó irezumijukat. Néhány játékos a Tigris klán embere volt, tetoválásaik jelentéktelenebb művészek kezei alól kerültek ki, ebből látszott, hogy a szegényebb réteghez tartoztak. Az asztalnál ülők közül két férfira egyetlen kami szellem sem volt tetoválva, csupán egyszerű koi pontyok, gésák és vadvirágok, vagyis ők alacsonyabb származásúak voltak. Ezek a klán nélküli alakok, akiket burakuminoknak neveztek, a shimai kasztrendszer legalján helyezkedtek el, és esélyük sem volt a felemelkedésre. Ők nem engedhettek meg maguknak alaposan kidolgozott tetoválásokat, ezért egy valódi tetoválószalon helyett meg kellett elégedniük a borotvakéssel és némi piszkos tintahaltintával.

Akihito és Masaru bal felkarján a sugarait szóró birodalmi napot a teremben mindenki jól megnézte, de nem csak azért, mert irezumijuk alapján a sógun emberei voltak. Alsóváros utcáin rengeteg reményvesztett ember élt, és nem volt hiány olyanokból sem,

akik vállalták volna még Yoritomo-no-miya haragját is, csupán abból az egyszerű tényből kiindulva, hogy minél díszesebb valakinek a tetoválása, annál vastagabb a pénztárcája is.

A többi asztaltól bérgyilkosok és csavargók csendes susmorgását lehetett hallani. Pletykáltak a lepárlóban történt múlt heti tüzesetről, megbeszélték a kerek szeműekkel folytatott háború legújabb híreit és a Kagé felkelők elleni támadást az északi lótuszföldeken. Szavaik összekeveredtek a levegőben szálló füsttel.

Masaru megropogtatta a nyakát, majd megérintette a tökéletes, kilencfarkú rókatetoválást a jobb karján, miközben elmormolt egy imát Kitsunénak. A Róka nem volt annyira vad, mint a Tigris, annyira bátor, mint a Sárkány, sem látnok, mint a Főnix. A klán tagjai nem voltak nagy harcosok vagy felfedezők, sem magasztos művészek. A klánok kami szellemei közül ő volt a legszerényebb. Viszont a Róka ravasz volt és gyors, csendes, mint az árnyék, és a régi időkben, mikor a kami még saját lábán járta a Shima-szigeteket, a Róka a legbecesebb adománnyal ajándékozta meg híveit: végtelen és titokzatos szerencsével.

Masaru egy koukát forgatott foltos ujjai között; egy öt centiméter hosszú, matt szürke vasfonatot a birodalmi pénzverde pecsétjével ellátva. Oicho-kabut játszottak, ez a kártyajáték idősebb volt, mint a birodalom maga. Masaru jött elsőnek, így ő határozta meg, hány kártyát osztanak az előtte heverő mezők mindegyikére. A második mezőre mutatott az asztalon, újabb kártyát kért, a többihez nem nyúlt. A többi játékos mormogva egymásra nézett, biztosra vették, hogy kelletlenül, de búcsút mondhatnak tétjeiknek.

Az osztó kövér és pohos volt, zsíros, simára borotvált feje csillogott a piszkos fényben. A jobb kezén kígyózó minta egyértelművé tette, hogy a Ryu, vagyis a Sárkány zaibatsu tagja: ez a klán a birodalom

egyesülése és a Lótusz céh felemelkedése előtti civilizálatlan időkben még a tengerészek és a sötétben fosztogató kalózok klánja volt. A bal karján lévő irezumi a Sasori-kai iránti hűségét tanúsította. Ez a banda felügyelte a tiltott kártyajátékokat Kigen városának nyomornegyedében, a kikötő környékén. A jakuzabandák között nehéz volt tisztavérű klántagot találni, de az osztó tetoválásának minőségéből úgy tűnt, hogy igencsak jól él az orgyilkosok, stricik és zsarolók szindikátusából.

A dagadt férfi a gyalulatlan faasztalra helyezte a kártyát, majd a negyediket elvette és a kezébe fogta. Fonott bajusza takarásában úgy nevetett, hogy kilátszottak szellősen álló fogai, majd felfordított egy juhart és egy krizantémot. A játékosok haragos tekintettel döntötték magukba italaikat. Az egyik nagyot taszított Masarun.

Masaru felemelte az egyik kezét, mutatóujjával a kártyáira bökött.

– Mit akarsz? – sóhajtott Akihito. – Kilence van, ezt a kört az osztó nyeri.

– A Róka vigyáz az övéire. – Masaru elhessegetett egy lótuszlegyet. – Fordítsd fel!

Az osztó megvonta a vállát, és megfordította az első mezőn fekvő kártyákat: fenyő és japánfű, összesen kilencet ér. A második mezőn három cseresznyevirágot fordított fel, ami szintén kilencet ért. A lótuszfüst homályában is látszott, hogy a játékosok felélénkültek. Amennyiben a harmadik mezőben is kilences lesz, mindenki a tétje háromszorosát kapja.

A mezőben eddig öt pont volt. Akihito hangosan imádkozott, ígéretet tett, hogy különböző hihetetlen akrobatikus mutatványokat hajt végre a Szerencsehölgy poklában, amennyiben teljesíti a kérését. A teremben mindenki lélegzet-visszafojtva figyelt. Az osztó az

utolsó lapot is felfordította. Ezt a kártyát maga Uzume küldte. Egy vízi csillag. Hihetetlen és szent négy pont.

A játékosok fülsiketítő ujjongásban törtek ki.

– Elképesztő vagy! – Akihito húsos kezei közé fogta Masaru arcát, majd mindenki előtt csókot nyomott a szájára. Masaru fintorgott, eltolta magától barátját, majd kegyelemért könyörögve fel-emelte a kezét, mikor a játékosok egymás után megveregették a hátát. Ezután a magasba emelte szakés poharát és felkiáltott:

– Kitsunéra! A Róka vigyáz az övéire!

Valaki durván kiütötte kezéből a poharat, ami a szemközti falnak csapódva apró, csillogó darabokra tört. Az osztó dühtől kivörösödve felállt, majd az övéen lógó szegecses furkósbotért nyúlt. Masaru új barátai hirtelen poharuk mélyére néztek, vagy a plafont tanulmányozták. A felszolgálólányok a borraivalónak kirakott kupa köré gyűltek, majd hang nélkül a bár mögé húzódtak.

– Átkozott Kitsune – köpött a földre az osztó. – Kivétel nélkül az összes család!

Akihito felsóhajtott.

Masaru tágra nyílt szemmel talpra ugrott, felborítva az asztalt is. A kártyalapok és a pénzermék szanaszét szóródtak. Bőre a lótuszfüggőkre jellemzően a sötét különböző árnyalataiban játszott, de a teste szikár és erős volt, kőkemény izmai hosszú, éles vonalban duzzadtak a karján. Megmarkolta az oldalán lógó nuncsakut, vörös szemével ellenfelére nézett.

– Tipikus Ryu – dörmögte. – A Sárkányok miért visítoznak folyton, mint egy veszett patkány, ha veszítenek?

– Rohadék Rókák...

– Te emeled az istenverte paklit. Még egy rossz szót szólsz a Kitsune klánra, és esküszöm, beverem a képeket.

Az osztó csodálkozva felhúzta a szemöldökét.

– ...vagyis a *te* képedet – pislogott Masaru kissé dülöngélve.

– Alig bírsz állni, öregember – mosolygott gúnyosan a gazember, és a nuncsaku felé biccentett. – Tényleg azt hiszed, hogy tudnál vele bánni?

Masaru megtorpant egy pillanatra, tekintetét a piszkos mennyezetre emelte.

– Jó kérdés – bólintott, majd öklét az osztó orra alá tolta.

Yukiko a játékbarlanghoz sétált. Igyekezett elszántnak tűnni, ezért határozott arckifejezést erőltetett magára. Megállt, és a zeniten álló napra nézett, halványvörös ragyogása visszatükröződött a szemén. Egy éghajó furakodott át az örökös lótuszgáz füstjén, mocskos, foltos törzsén megcsillant a fény.

Durva, szürke ruhát viselt, az egyszerű szabású, kényelmes öltözék egyedüli díszé a mellrészere hímzett róka volt. Nyakától a combja közepéig uwagi tunika fedte; a ruha hosszú, bő ujjá, mely a csuklójánál redőbe húzódott, lobogott a lágy szellőben. Szorosan a derekára kötve fekete selyemobit viselt, a tizenöt centiméter széles övet egyszerű masnira kötötte a hátán. Buggyos hakama nadrágját osztott ujjú tabi zokniba tűrte. Vállára omló hosszú, éjfekeete haja kiemelte sápadt, finom bőrét. Szája elé szürke kendőt kötött, szemét vékony bronzsal és fekete gumival díszített lencsék takarták.

Az utcán hömpölygött a tömeg, az izzadt testek és színes selymek kavalkádjába hangzavar és a motoros riksák hébe-hóba felbőgő hangja vegyült. A közelben egy csapat fecsegő neo-chonin kereskedő, szigorú, hallgatag testőrei társaságában épp ócskavas-kereskedőkkel alkudozott a hulladékvas áráról. Kesztyűbe bújtatott

kezek vezették szorgalmasan a kiadásokat, és simogatták érmékkel teli pénzes batyujukat. A gazdagok fölőzték le Alsóváros bevételeit. A csoportban mindenki az egész arcot fedő légzőkészüléket viselt, így védekezve a nap égető sugarai és a város felett takaróként elterülő kipufogófüst ellen. A légszűrővel ellátott maszkok bronzból és redőzött gumiból készültek, kerek lencséjüket finom réteg hamu és lótszpor fedte. A pórnép, Yukikóhoz hasonlóan kendőt tekert a feje köré, szemüvegük pedig patkánybőrrel és olcsó, polarizált lencséből készült, de nem volt ritka látvány az egyszerű, színezett rizspapírból készült napernyő sem.

Yukiko törött üveg csörömpölésére és hangos átkozódásra lett figyelmes. Egy férfi törte át az ajtót, nyomában fadarabkák repültek a levegőben. Majdnem a lányra esett. A férfi arccal a porban landolt, vérrel terítve az utcát, törött ujjai remegtek. A tömeg ügyet sem vetett rá, a legtöbben kikerülték, anélkül, hogy egy pillantást vetettek volna rá. A neo-chonin kereskedők egyszerűen átléptek rajta, sietősen haladva rendkívül fontos ügyeik irányába.

– Már megint? – sóhajtott fel a lány, és belépett a helyiségbe.

A lótszpfüst, izzadság és vörös szaké szaga marta az orrát. Lehúzta a szemüvegét és a kendőjét a nyakába, majd belépett a homályba. Azonnal észrevette a természetes, izzadt Akihitót, aki épp két jakuzát szorongatott a hóna alatt, miközben úgy lefejelte a harmadik gengsztert, hogy annak betört az orra. Masarut egy kövér, vérző orrú kopasz férfi fogta, egy patkányképű alak pedig a sakuhaci fuvola hangjának ritmusára öklözte a gyomrát. Masaru öszülő haja kiszabadult a fejdísz alól, tincsei vértől nedvesen tapadtak az arcába. A lány észrevette, hogy az öreg a nyakát nyújtogatva fogvatartója alkarjába harap. A kopasz férfi felüvöltött és elengedte, mire Masaru nagy lendülettel a patkányképű ágyékába rúgott, aki éles hangon

felvisított, majd térdre zuhant. Masaru egy horogütéssel kiütötte a kopaszt, aki egészen a bárig repült, majd egy halom törött üvegcserepen landolt. Már éppen az asztalt emelte, hogy eltángálja vele a patkányképűt, mikor Yukiko hangja hasított keresztül a zűrzavaron.

– Nincs ehhez túlságosan korán, apám?

Masaru megdermedt, és hunyorogva nézett a hang irányába. Az arca felderült, mikor észrevette a lányát, majd bizonytalan léptekkel, mosolyogva feléje indult.

– Lányom! Épp idő...

Ebben a pillanatban egy szakés üveg csapódott a tarkójának, amittől átesett az útban hagyott kártyaasztalon. A kopasz férfi erre magához kaparintotta a törmelék közül a furkósbotját, majd véres orrát kövér, zsíros kézfejebe törölve elindult Masaru felé.

Yukiko előrébb lépett, és felemelte a kezét.

– Szama, kérem! Mára már elég lesz!

– Tévedsz – morogta a férfi. – Eredj az utamból, kislány!

Yukiko a derekához rejtett tantójához nyúlt, ujjait a tör lakkozott markolata köré fonta. Másik kezével felhúzta szürke pamut uwagijának bő ujját. A részletesen megrajzolt birodalmi nap a lámpa reszkető fényében is tökéletesen látszott a bicepszén. A sötét szemű lány tekintete az apja karjára tetovált ábrára siklott, majd újra vissza az egyre közeledő jakuzára.

– Kérem, szama – ismételte, de hangjába most már finom fenyegetés vegyült –, amennyiben a Kazumitsu-Dinasztia kilencedik sógunjának, Yoritomo-no-miyának jelentéktelen szolgálója sértést követett el a háza ellen, alázatosan bocsánatáért esedezem.

A kövér férfi megállt. Nehezen lélegzett, kecskeszakállán nyál és vér csöpögött, majd a padlóra érve szétfröccsent. Végignézett a porig rombolt termen: a földön ájult testek, összetört bútorok és fonott

vaskouka érmék heverték teljes káoszban. A felszolgálólány kikucskált a bárpult felett, felnyögött, majd visszaereszkedett rejtekébe.

A kövér férfi fintorogva húzta össze szemöldökét.

– Megtartjuk a nyereményét – mordult feléjük, a lány apja felé mutogatva tetsubója vastagabb végével. – Hogy kvittek legyünk.

– Ez több mint igazságos – hajolt meg kissé Yukiko, miközben elengedte a törét. – Amateraszu áldja meg kedvességéért, szama.

Akihítóhoz fordult, aki abbahagyta a verekedést, de karjai még mindig a két kicsi, fuldokló ember nyakát szorongatták.

– Akihito, segítenél nekem?

Az óriás csodálkozva méregette a szorításában szenvedő férfiak vörös képét. Majd vállat vont, egymáshoz verte a két túsza fejét, és átdobta őket a bárpulton. A szétrobbanó poharak és a hangszórókból áradó zaj elnyomta a pincérlányok sikítását.

Akihito lehajolt, vállára emelte Masarut, és szélesen Yukikóra vigyorgott. A lány rosszálló tekintettel nézett rá.

– Kértem, hogy vigyázz rá.

Bár legalább fél méterrel magasabb volt, mint a lány, a férfi meghökkenve nézett le rá.

– Még egyben van, nem igaz?

A lány haragosan forgatta a szemét.

– Alig-alig.

– És most merre, kistróka?

– A kikötőbe – felelte Yukiko, majd a széttört berendezésen lépkedve elindult az ajtó felé.

– A kikötőbe?

Akihito megvonta a vállát, majd a lány után sietett. A kánikulai hőségbe kilépve szabad kezével a szemére tolt szemüvegét. Az

utcán nyüzsögtek az emberek, mindenhol lótuuszlegyek rajzottak: a skarlátvörös nap égető sugarai alatt zajlott az élet.

A nagydarab férfi szürke kendőt húzott az arca elé, kúp alakú szalmakalapját a fejébe nyomta.

– Mi az ördögért megyünk a kikötőbe?

Yukiko válasz helyett egy tekerccset vett elő uwagija belső zsebéből, és a férfi kezébe nyomta. Akihito megigazította a vállán Masaru testét. A kihúzott rizspapír tekerccs olyan hangot adott, mint egy szárnyaival verdeső kismadár. A férfi homlokráncolva nézte a lapra festett szimbólumokat. A kandzsikat vékony, reszketeg vonalakkal írták, így nehezőre esett elolvasni őket korom- és porlepte szemüvegén át. Néhány másodperc múlva a természetes férfi arcából kifutott a vér.

– Ez birodalmi pecsét – szólalt meg.

– Pontosan.

Miután elolvasta a parancsot, Akihito még jobban elsápadt. Mély levegőt vett, egy hosszú, szótlán percig Yukikóra bámult, majd tenyerébe gyűrt a papírt. Arcára szabálytalan piros foltok ültek ki.

– A sógun egy arashitoráért küld minket? Egy átkozott vihartigris nyomába?

Három fehér galléros üzletember sétált el mellettük, kíváncsian figyelték a férfi kirohanását. Yukiko kivette a kezéből az összegyűrt írást, legjobb tudása szerint újra feltekerte, majd visszatette a belső zsebébe. Akihito körbenézett, majd hangját lehalkítva dühösen suttozni kezdett:

– Miért teszi ezt? Talán mérges ráánk?

A lány megvonta a vállát.

– Egy vihartigrist akar, Akihito.

– Hát, én meg egy olyan asszonyt akarok, aki meg tudja érinteni a füleit a bokájával, finomakat tud főzni és képes megtartani magának a véleményét! De a fene vinné el, ilyen nő sem létezik!

Masaru felnyögött, ahogy Akihito áttette a másik vállára.

– Most már jobban érzed magad? – fonta össze Yukiko a karját.
– Kitisztult a szervezeted?

– Nem vadászhatunk arra, ami nem létezik, Yukiko.

– Azt hiszed, én nem tudom?

– És mit gondolsz, mi történik, ha nem teljesítjük Yoritomo-nomiya akaratát? – A nagydarab férfi beszéd közben szabad kezével mutogatott. – Szerinted mi vár ránk, ha üres kézzel térünk vissza? Először is Masarut utasítják, hogy kövessen el szeppukut. Végig akarod nézni, hogy apádat arra kényszerítik, belezze ki saját magát? És ki tudja, mire utasítanak majd minket!

– Talán elmondhatnád mindezt a sógunnak is. Biztos vagyok benne, hogy megértene.

Akihito válaszolni akart, de csak pislantott egyet, és megtartotta magának a szavait. A fogait csikorgatva megdörzsölte a tarkóját, majd körbenézett. Az utcán hemzsegték az emberek, a társadalom minden rétege képviseltette magát: neo-chonin kereskedők dagadó hassal és még dagadóbb pénztárcával, visszafogott életet élő és tiszta pénzü fehér gallérosok, izzadó parasztok félig pakolt szekerekkel, hajléktalanok, limlommal és újrahasznosított dolgokkal megpakolt taligákkal, utazó ügynökök, akik az egész életüket és megélhetésüket a hátukon cipelték, és koldusok, akik a patkányokkal harcoltak mások maradékáért. Megszámlálhatatlanul sokan tülekedtek az olajos párában, de ügyet sem vetettek a többiekre. Yukiko meglágyult tekintettel gyengéden megérintette a férfi karját.

– Minden egyes szavad igaz. De van más választásunk? – Azzal felhúzta a szemöldökét és megvonta a vállát. – Próbáljuk megszerezni a lehetetlent, vagy dacoljunk a sógunnal, és haljunk meg itt és most. Melyiket választod?

Akihito sóhajtott, és magába roskadt, mint egy hervadó virág a fullasztó hőségben.

– Gyere, menjünk – fordult sarkon Yukiko, és elindult a dokkok irányába.

Akihito mozdulatlanul nézte a tömegbe olvadó lányt. Lehunyta a szemét, megigazította a vállán öntudatlan barátját, majd olyan keményen a saját karjába csípett, hogy nyoma maradt. Ezután várt még egy hosszú pillanatig, majd kinyitotta a szemét és körbenézett az utcán. De bárhogy is remélte, a világ épp olyan volt, mint annak előtte.

– Izanagi golyóira! – motyogta, majd a lány után sietett.

4

MEGTISZTULÁS

KIGENT ELÁRASZTOTTA a rengeteg látnivaló és a zaj; a rongyos, izzadt emberek szivárványszínekben pompázó kétlábú bogaraknak tűntek. A levegőben ködszerűen terjengett a lótuszfüst, melyet helyenként az égen szálló éghajók kipufogójából származó olajos, fekete füstcsíkok díszítettek. Az eget szivar alakú, vászonborításos, rozsdás vázú éghajók lepték el. A ballonjuk alatt fával borított, ócskavasból készült hosszúkás test helyezkedett el, mely tele volt gaijin háborús foglyokkal, árukkal és a klán mezőiről hozott csodálatos véres lótuszokkal. Minden ballontra annak a zaibatsunak a védőszellemét festették, amelyikhez tartozott, ezért úgy tűnt, mintha az ég tele lenne vérszomjas tigrisekkel (Tora), vicsorgó sárkányokkal (Ryu), lángoló főnixekkel (Fushicho), sőt, néha még kilencfarkú rókákat (Kitsune) is lehetett látni. Ezenkívül minden ballontra széles, vörös színű ecsetvonásokkal felpingálták a Lótusz céh megkülönböztető kandzsiját. Shimának nem téglá- vagy földútjai voltak; a sziget útjai vörös, fojtogató felhőkből voltak kirakva.

A Tigris, Főnix, Sárkány és Róka klán régebben kéttucatnyi család között élt, a nagy Shima Birodalomhoz tartozó nyolc szigeten szétszóródva. Ám miután a Tigris klán első sógunja, a tekintélyes I. Tora Kazumitsu felkelést szított a korrump Tenma császárok ellen, három hű kapitányának hatalmas földterületeket ajándékozott, és rájuk bízta az ott élő klánok felügyeletét is. Ezután a két tucatból lassan mindössze négy maradt, a nagyobb zaibatsuk ugyanis fokozatosan bekebelezték a Sólyom, a Kígyó, az Ökör, valamint a további kisebb klánokat, kami szellemeik elhalványultak az emlékezetekben, és nem maradt belőlük más, csupán néhány megfakult tetoválás, és pár lábnyom a történelem hosszú, poros országútján.

Egzotikus illatok és a hőség remegő levegője szállt a piacról, melyet állandóan beárnyékolt a motorokból, a motoros riksákból és az éghajlóból köpködő lótuszfüst, nem beszélve a vasútról és a chifinómítóból áradó szennyezett levegőről. Valahányszor csak erre járt, Yukikót undor fogta el. Az a sokféle illat és szín, keveredve az olajos bűzzel, bőven elég volt ahhoz, hogy felforduljon a gyomra.

Átfurakodott a tömeg, egyik kezét folyamatosan a dereka köré tekert obijába rejtett erszényen tartva. Ahogy az apját ismerte, már az összes pénzt itatra és dohányra költötte, így ennivalóra csak az a néhány érme maradt, ami nála volt. Kigen szegénynegyedei csak úgy ontották magukból az enyveskező, olajfoltos ujjú zsebtolvajokat, melyek mindegyike éhesebb és kétségbeesettebb volt, mint az előző. Itt az Alsóvárosban boldog lehetett az a szerencsétlen, akit csupán a pénztől szabadítottak meg.

A tömegben piszkos bőrök és tiszta, festett testek, mocskos rongyok és fényűző selymek préselődtek egymásnak. Szabadon hagyott arcot alig lehetett látni. Az emberek polarizált szemüveget viseltek, szájuk elé kendőt kötöttek, a vagyonos és rangos lakosok

drága, gépesített légzőkészüléket hordtak. Mintha a népesség minden egyes tagjának valami rejtegetnivalója lett volna. Mivel az arc kifejezéseket nem lehetett látni, Kigen utcáin a társas érintkezés főleg a testmozdulatokon keresztül zajlott: minél mélyebben tiszteltek valakit, annál mélyebbre hajoltak előtte az emberek. Mosoly helyett a kezekkel gesztikuláltak, a rosszállást támadó testtartás jelezte. Nemcsak beszéddel, de testtel is kommunikáltak egymással az emberek.

Az Alsóváros épületei többemeletes, vályogból és lécekből épített, düledező romok voltak, melyeket mindenféle elképzelés és tervezés nélkül szórtak egymás mellé. A folyó túlsaján fekvő Felsőváros házai is legalább ilyen rozogák voltak, de ott legalább az elhelyezkedésben fel lehetett fedezni némi szimmetriát. A városi épületek cipruskéregből ácsolt tetői már rég kiszáradtak és szürkére fakultak, a festéket lemarta róluk az irgalmatlan hőséget adó nap és a szennyezett, fekete eső, ami a téli hónapokban Shimára zúdult. A homályos üveggű meg a rizspapír ablakok üres tekintettel bámultak az utcán hőmpölygő embertömegre. Minden útkereszteződésben egy kisebb kőoltár állt Fujin, a Szelek és az Utak Istenének tiszteletére. Az áldott Amateraszunak, a Naphölgynek és apjának, Lord Izanaginak, a hatalmas Teremtő Istennek épített templomok a toronymagas bordélyok, játéktérmekek és füstös, kátrányos falú lótuszsztyánok szomszédságában álltak. Minden északra néző ablakba egy maréknyi rizst szórtak, hogy ezzel csillapítsák a rettegett Lady Izanaminak, a Sötétség Anyjának, a Föld Istenőjének éhségét, akit a Shima-szigetek születése után a Jomi alvilágba űztek.

Három lassú folyású folyó kátrányszínű vize vájt magának utat a városban. A kigeni börtön roskatag épülete a Shoujo omladozó partján fenyegetően görnyedt a szemközti pályaudvar sínjeinek rozsdás

vázai fölé. A Kigeni Rendház a Shiroi és a Junsei folyók feketén tájékozó találkozásánál emelkedett, az ötoldalú homokkő épület fenyegetően tört az ég felé. A bűzös levegőbe nyúló négyemeletes, ötszöglet formázó épület, melynek ablaktalan falain öt rozsdás vaskapu éktelenkedett, sötét árnyékot vetett Kigen himlőhelyes látképére. A finomító hatalmas, szénnel lepett kürtői okádták a mocskot a levegőbe, a zsíros, maró bűz a város minden egyes szegletébe befurakodott, fojtogatva az ott élőket. Az egymáshoz verődő ezernyi fém éhes hangja párzó patkányok visításához hasonlított. A magas nyeregtetők a vörös égig nyúltak, csorba fűrészfogú sziluettet kölcsönözve a füstös városnak.

A cigarettaszünetre gyülekező riksások csoportján átfurakodva Yukikónak egy időjárásjelző pap ragadta meg a figyelmét, aki egy barométert cipelve lökdösődött a tömegben. A forgó, többkarú periszkóp eltűnt egy étterem ajtaja mögött, mire a lány gyomra kordult egyet, emlékeztetve, hogy ma még semmit nem evett.

– Kérsz reggelit? – nézett vissza Akihitora, aki még jókora távolságban volt tőle, messze a maszkos tömeg közepén.

– Azt hittem, vihartigrisre vadászunk! – kiabálta a férfi.

– Üres gyomorral mennél vadászni? – mosolygott Yukiko, majd belépett a zsúfolt bárba és letolta a kendőjét.

Egy alacsony, pattanásos fiú, karján egy kisebb tigristetoválással felvette a rendelést, és már merte is a sovány fekete rákot és a tofut a rizskekszből készült tálkába. A levegő forró volt, pára szállt mindenfelé. Yukiko körbenézett az üzletben, közben a zenedobozból szóló híreket hallgatta az aznapi aratásról (bőséges, ez a sógunt dicséri), a gajjinok elleni tengeren túli háborúról (húszévnnyi dicsőséges harc után hamarosan győzelemről számolhatnak be), valamint a múlt heti tűzről a finomítóban (véletlen üzemanyag-szivárgás volt

az oka). A falra aggatott katonai toborzó plakátokat vékony zsírréteg fedte. A képeken szigorú tekintetű fiúk kiáltottak némán jelszavakat a birodalmi nappal a háttérben.

„Legyél, ami lehetsz!”
„A legjobb és legragyogóbb!”
„A busidóért! A becsületért!”

Yukiko az időjárásrapot figyelte, egy aszott kis férfit, aki abroncsból és hevederekből varrt ruhát viselt. A hátán cipelt gépezeten vékony, vörös áramkisülés táncolt, mikor megrázta varázsbotját a plakátoknál, és vihogott. Megjelenése nem volt megszokott a klán nagyvárosaiban, a legtöbb időjárásrap vidéki területeken utazgatott, hogy imádságokért és Szuszano-óhoz, a Viharok Istenéhez szóló könyörgésekért cserébe megszabadítsa a parasztembereket nehezen megszerzett kevéske kókájuktól.

– Csinálj esőt! – sírtak. – Állítsd meg az esőt! – imádkoztak. Ha a felhők úgy jönnek és mennek, ahogyan ők szerették volna, az időjárásrap büszke lehetett volna a képességére, de ha csak rázza a fejét és „kedvezőtlen előjelekről” beszél, az emberek akkor is megsza-
badulnak a pénzüktől.

Yukiko megköszönte a fiúnak az ételt, leszámolt elé néhány fonnott kókát, majd kilépett a forgalmas utcára, és átnyújtott egy tálat Akihitónak. A nagydarab férfi épp egy rongyokba öltözött zsebtolvajt kergetett el. A hátsójába kapott rúgástól a fiú gyorsan a tömegbe rohant, de futtában még válogatott szidalmakat kiabált Akihitónak, kétségbe vonva szexuális teljesítőképességét.

– Masarunak nem hoztál? – Az óriás a feje körül szálló legyeket csapkodta.

– Tud venni magának.

– Az összes nyereseményét annak a disznónak adtad – fintorgott Akihito. – Hozzáteszem, az enyémet is.

Yukiko kedvesen elmosolyodott.

– Ezért vettem neked reggelit.

– Mi a helyzet Kasumival?

Yukiko arcáról lefagyott a mosoly.

– Mi van vele?

– Hogy ő már evett, vagy...

– Ha Kasumi éhes, biztos vagyok benne, hogy gondoskodik magáról. Eddig még soha nem okozott gondot neki, hogy megszerezze, amit akar.

Az óriás tolakodva nyomult keresztül a tömegen, óvatosan kortyolgatva a forró ételt. Masaru felnyögött Akihito vállán.

– Azt hiszem, kezd magához térni.

Yukiko megvonta a vállát.

– Üsd ki újra, ha akarsz!

Egyszer csak szétvált előttük a tömeg, ahogy az emberek félreálltak egy motoros riksa útjából, amelyen a Lótusz cég kandzsija díszelgett. Yukiko az úton maradt, miközben a zörgő fémszörnyeteg éles fényű fényszórókkal, vékony abroncsain feléje közeledett, kékfekete füstöt fújva a levegőbe. A gép nyikorogva állt meg, néhány centiméterrel a lány előtt. A sofőr rádudált, de Yukiko ekkor sem lépett el a jármű útjából.

A sofőr újra rádudált, és intett, hogy tűnjön el az útjából. Szitkai alig hallatszottak ki a szélvédő mögül, de Yukiko így is ki tudta venni a javát. A lány kivett egy falatot a táljából, a szájába tette, és komótosan rágni kezdte.

– Gyere már! – Akihito a karjánál fogva elrángatta az útból.

A riksa sofőrje a gázra lépett. A gépből kipufogófüst szállt az eleve fullasztó gázokkal teli levegőbe. Ahogy a jármű újra elindult, Yukiko a hátsó ülésen megpillantotta a Lótusz céh egyik emberének sziluettjét.

Mint minden társa, ez a Céhtag is tetőtől talpig bronz atmoszferába öltözött, amelynek különféle szerkezetei és forgó óraműve arra volt hivatott, hogy megvédje őket a szennyeződéstől, amit a népesség többi tagja nap mint nap belélegzett. Rovarszerű sisakot viseltek, lágy vonalakkal és éles ívekkel. A szájrészből egy köteg fémkar lógott ki, amelyek a külső vázra erősített szerkezetekhez kapcsolódtak: légbefúvókhoz, üzemanyagtartályhoz és mechanikus abakuszhoz, amit minden Céhtag a mellén viselt. Ez a készülék egy olyan golyós számológéphez hasonlított, amit ragasztóba merítettek, majd meghempergettek egy vödör kondenzátorban, tranzisztorban és elektroncsőben. A Lótusz céh embere átlökött néhány golyót a felületén, miközben vörös, rovarszerű szemüvegével Yukikót bámulta, ahogy elhaladt mellette a járművével. Bár a Lótusz céh egyszerű tagjaira mindig férfiként utaltak, valójában lehetetlen volt megállapítani a nemüket.

Yukiko mindenesetre dobott neki egy csókot.

Mikor a motoros riksa már elég messze járt tőlük, Akihito elengedte Yukiko karját és felsóhajtott.

– Miért kell mindig az útjukba állnod?

– Te meg miért térsz ki mindig előlük?

– Mert idekint még mindig jobb az élet, mint a kigeni börtönben.

Yukiko összeráncolta a homlokát, majd elfordult.

A rentház ötszögletű épülete előtt sétáltak el, csendben haladtak át a Shoujo és a Shiroyi száraz iszapos partját összekötő boltíves hídon. Yukiko a korláton áthajolva lenézett a fekete folyóvízre, és látta,

ahogy két koldus a mocsokhegyeken átgázolva egy döglött hal felé veti magát. A híd túloldalán, a homályban, egy vándorénekes hajolt a lantja fölé, egyszerű zenéjével kísérve tavaszi szellőről szóló dalát; az előtte fekvő rongyos pokrócon néhány rézérme árválkodott. A tömeg egyre nagyobb, az utca zaja pedig egyre hangosabb lett, a százféle hangba állandó géphang zümmögése vegyült.

Yukiko és Akihito átverekedte magát a terjedelmes, nyüzsgő Piactérre, amelynek mindkét oldalán egy-egy háztömb húzódott. A hatalmas, emberekkel teli teret a legkülönfélébb üzletek szegélyezték. Előttük a napon fűszerkereskedők árulták portékáikat, hentesekkel és textilárusokkal egyetemben. Élelmiszerárusok, ruha- és gyógynövény-kereskedők társaságában különböző templomok szent emberei árultak áldásokat néhány rézerméért a kurtizánoknak és bérgyilkosoknak. Az összegyűlt közönséget előadóművészek szórakoztatták, miközben zsebtolvajok cirkáltak mohó mosollyal a képükön. Egymást érték a szemüveg-kereskedők, akik a nyakukra erősített fadobozokból tömeggyártással készült lencséket árultak. A kanálisokban koldusok kéregették az alamizsnát, kemény tekintetű, mocskos gyerekek ténferegtek korgó gyomorral, a felnőttek rongyai között pedig kifent pengék rejtőztek. Az élénkörös jin-haori mellényt viselő városi katonák mindenhol felbukkantak a tömegben. Olyanok voltak, mint a sebzett test körül cirkáló vörös cápák.

A piac közepén, fél-egy méterrel a talaj szintjébe süllyesztve szürke téglákból kirakott kisebb tér terült el. Benne négy, égésnyomokkal fedett kőoszlop emelkedett a sokaság fölé, a négy égtájat szimbolizálva. Mindegyik oszlop három méter magas volt, és két-két vasbílincs lógott rajtuk. A tér hivatalos neve „A tisztaság oltára” volt, de a helyiek csak „Égő Köveknek” becézték.

Az északi pillér köré a Lótusz céh négy tagja száraz gyújtósokat halmozott fel. Szemük vérvörös színben égett, gépesített védőruhájuk fényes felületén vörös fény csillant. A csuklójukon viselt fekete alkatrészek csövekkel csatlakoztak a hátukra erősített nagyméretű tartályokhoz. Yukiko a fémöltözék felett viselt fehér jin-haori melényüket bámulta, a ruhadarabra festett kandzsi a céhen belül elfoglalt helyüket jelezte.

– Tisztítók – legyintett a lány.

Majd felfigyelt az Égő Kövekhez vezető lépcsőn valami színes dologra: egy magányos, maximum tíz centiméter magas, csiszolt kődarabkára. Egy ihai, vagyis lélektábla volt, amit valakinek a halála után helyeztek ki. Mivel valódi virágokat lehetetlenség volt Kigen utcáin találni, így a gyászoló rizspapírból készült ízléses virágokat helyezett a tövéhez. Yukiko nem tudta kivenni a kőbe vésett nevet. De mikor lehajolt, hogy közelebből szemügyre vegye, az egyik Tisztító feldübörgött a lépcsőkön, és csizmájával szétrugdosta a virágokat. Yukiko a megfeketedett oszlop alatti hamura bámult, ahova a papírvirág szirmai is hullottak, majd az ajkába harapott. A szíve csak úgy dübörgött a mellkasában.

Akihito a fejét rázta, majd halkán megszólalt.

– A Céh megint elkapott valakit.

A kis tér körül már gyülekezett a tömeg: betegesen kíváncsiak és őszintén fanatikusak, fiatalok és öregek, férfiak, nők és gyerekek. Mikor a piac túlsó felén meggyötört, félelemmel teli sikoly hallatszott, mindenki odakapta a fejét. Yukiko meglátta, hogy két Tisztító egy alacsony alakot rángat keresztül a téren, egy lányt, aki csupán néhány évvel volt fiatalabb nála. A fekete ruhába öltözött lány rúgkapált, haja az arcába csapódott. Szeme tágra nyílt a rémülettől, miközben a rideg, gépies fogás ellen hadakozott: egy gyermek ökle

egy hegygel szemben. A lány botladozott, térdét véresre sebeztek az utcakövek, mire a Tisztítók újra talpra állították.

– Tisztátlan! – kiáltott fel a tömegben az egyik fanatikus, hangja visszhangzott a téren. – Tisztátlan!

A lány sikított és zokogott, miközben a lépcsőkön lökdösték lefelé. A céhtagok a gyúlékony alapra helyezték a lányt, majd az északi „Égő Kőnek” szorították. Miután két Tisztító rácsatolta a bilincset a lány csuklójára, egy harmadik lépett előre, és gépies, fülsértő hangon beszélni kezdett; hangja olyan volt, mint több száz dühös lótsztlégy dala. A férfi kívülről ismerte a szöveget, egy részletet a szentírásból, a Tízezer Nap Könyvéből.

*„Bemocskolva a Jomi füstjével,
Az Alvilág szennyével,
Izanagi zokog.
Tisztaságot keres,
A Megtisztulás Rítusának útját,
A Teremtő Isten megfürdött.
Ebből a vízből született,
a Nap, a Hold és a Vihar.
Járd te is a Megtisztulás Útját!”*

Egy újabb Tisztító lépett előre, a csuklójára erősített szerkezetből dupla láng csapott fel, amit a tömeg felé fordulva felemelt.

– Járd a Megtisztulás Útját! – üvöltötte.

Helyeslő kiáltások szálltak az Égő Kővek körül, a fanatikusok hangja elnyomta a többiek elégedetlenkedő mormogását. Akihito összeszorította a száját, és hátat fordított a félelmetes jelenetnek.

– Gyere, menjünk innen.

Yukiko próbálta bemagyarázni magának, hogy a düh az, amitől felfordult a gyomra, elgyengült a térde és kiszáradt a szája.

Próbálta mindezt elhitetni magával, de tudta, hogy nem igaz.

Akihitóra nézett, arca maszkyszerű, elkínzott és sápadt volt. Hangja remegett, miközben beszélt.

– És még azt kérdezed, miért állok mindig az útjukba.